

När årstiderna hjälper oss tolka

Antonio Vivaldis symfoni *Hösten* är pampig. Musiken från 1700-talet sägs fånga stämningen vid en uppsluppen, lite vild, skördefest. Människorna dansar, och samtidigt anländer en kyligare höstluft längs med marken. Jag erkänner att det är mer än vad jag kan höra. Men Vivaldi har, liksom många andra konstnärer, använt de olika årstiderna för att fånga något av livets förgänglighet och tidens gång.

Från engelskans uttryck ”seasons in life” har vi importerat ordet ”säsong”. Häromdagen läste jag: ”Just nu befinner jag mig i en säsong av nya modiga steg.” Det låter fortfarande lite konstlat, men att det blivit populärt har kanske att göra med att vi söker efter ord som inte bara säger att livet har olika faser, utan att de också hör ihop med varandra. Ordet säsong har mer av årstidernas växlingar i sig, och det påminner oss om att ”tillvaron har en grundläggande rytm” som Hanna Wärlégård skriver i en av andakterna.

Nu har vi i Nellynätverket träffats regelbundet i snart 15 år, sedan 2011. Predikantskapet var det som förde oss samman från början. Under den tiden har mycket hänt i våra liv. Med

perspektiv kan vi se hur vi följt varandra igenom olika årstider. Sällan har vi varit i synk. Någons bästa tid i livet har sammanfallit med någon annans mörkaste period någonsin. I stället för att neutralisera, jämka eller förminska har vi försökt att dela våra liv så som de för tillfället är. Det är då man märker vilken tröst det är att få höra om en annan årstid. Vi har sträckt fram bilder med sommarvärme till den som befunnit sig i mörker. Vi har vittnat om vinterns goda vila. Vi har pekat ut vårtecken till den som känner att kylan aldrig kommer att ta slut. Vi har varit levande uppståndelsebevis för varandra. Det som såg helt dött och övergivet ut i våra liv kunde blomma igen, och längre fram till och med bära frukt. Vi har påmint varandra om det Antoine de Saint-Exupéry skrev: ”För att kunna bli till en vår, behöver man acceptera den risk som vintern innebär.” Genom att se varandras årstider, har vi fått hjälp att se Guds perspektiv, vilket har en sällsam förmåga att skapa hopp.

Vår längtan, och bön, för dessa andakter, är att de på samma sätt ska få vara med och skapa hopp och tro hos dig som läser.

I din hand håller du nu den fjärde och avslutande delen i Nellynätverkets andaktsböcker. När vi 2019 skrev *Att vakna upp till liv*, med texter som knöt an till sommaren, hade vi inte en tanke på några fler böcker. Men när den väl fanns uppstod frågan. Kanske skulle vi skriva en liknande bok med vintern som tema? När sedan vårandaktsboken kom, hade det känts

rumphugget att inte skriva den fjärde. Överraskningsmomentet i denna bok är helt uppenbart lika med noll.

Ett helt år vågade vi inte ta oss an när vi började 2019, men en årstid kändes ändå överkomligt. Den respons vi fick på första boken, från er, kära läsare, gav oss mod och driv att skriva nästa. Vi upptäckte längs med resan att det var mycket mer utmanande, och berikande, än vad vi hade trott. Var och en som skapat något angeläget tillsammans med andra vet att det kan slita och skava när en idé som är självlysande på tankeplanet sedan ska materialiseras. Jag var rädd att våra relationer skulle ta skada. Men det vi inte riktigt var beredda på var den glädje och lekfullhet vi samtidigt fick tillgång till. I takt med att vi berättade och försökte finna ord för Guds sällsamma vägar i livet, fördjupades våra vänskaper allt mer. Vi trädde fram för varandra på nya sätt, och det väckte både ömhet och förundran.

Frågan om höstboken kom upp när vi hade en träff i Vadstena och satt på träbänkar med Vättern i bakgrunden. Det var den 23 april 2024 och vinden från sjön såg till att vi behöll mössorna på. Lisa Fredlund sa: ”Men, vad säger ni, det är väl lika bra att vi skriver den avslutande delen om hösten nu!”

Sedan började vi skriva och det blev en bok om att bli äldre, att blicka framåt, att blicka bakåt, och att se på livet utifrån den högtid som avslutar hösten enligt kyrkoåret: domssöndagen. Många av texterna handlar om att våga leva troget i en osäker

tid, att stå rotad i nåden och uthålligt hungra efter en tillvaro där rättfärdighet råder. Här finns både skörden och vissnandet som tema.

När jag såg helheten av andakterna kom jag att tänka på Giuseppe Arcimboldos konstverk. Han fick en plats i konsthistorien när han i mitten av 1500-talet skapade en hybrid av den tidens mest populära genre, stilleben och porträtt. Vilken snilleblixt. På håll ser det ut som ett ansikte, men går du närmare ser du att allt består av frukter och grönsaker som är typiska för en av årstiderna. Hösten är skördens porträtt. Ansiktet består av pumpa, rotgrönsaker, vindruvor, päron och blanka äpplen. Men går man närmare Arcimboldos tavla upptäcker man även det som håller på att vissna och dö. Hösten påminner oss om vår förgänglighet, och pekar samtidigt på det som är evigt. Som Jesaja skriver: ”Gräset torkar, blomman vissnar, men vår Guds ord består i evighet” (Jes 40:8). Hösten talar till oss om att mogna. Om skörd och glöd. Om att släppa taget och acceptera. Inte uppgivet, utan med tillit till Gud, ”vinden som kommer från en annan årstid”.¹

Den 17 april 2025

Nellynätverket genom Åsa Molin